

ULBRIS

We know
books

Texte selectate și traduse de
Diana Nechit și Andrei C. Șerban

Un teatru al intimității contemporane

Marie-Paule Kumps, Bernard Cogniaux, Danièle LeBlanc,
Jean Louvet, Sedef Ecer, Sonia Ristic, Carole Thibaut,
Larry Tremblay, Adèle Zouane

Cuprins

Constantin Chiriac Cuvânt înainte	/ 7
Émile Lansman L'amour, toujours l'amour... du théâtre ! Dragostea, mereu dragostea... pentru teatru!	/ 9 / 13
Diana Nechit, Andrei C. Șerban Nota editorilor	/ 17
Marie-Paule Kumps, Bernard Cogniaux Pe marginea prăpastiei	/ 19
Danièle LeBlanc Ravagii	/ 53
Jean Louvet Acel secret de nerostit	/ 127
Sedef Ecer și Sonia Ristic Despărțiri	/ 155
Carole Thibaut Variațiuni amoroase	/ 201
Larry Tremblay Descântec de iubire	/ 237
1. Tibullus	/ 238
2. Femeia cu plopi	/ 246
3. Cimpoiul	/ 258
Adèle Zouane Celor care mă iubesc	/ 271

Pe marginea prăpastiei*

Marie-Paule Kumps
Bernard Cogniaux

Traducere: Andrei C. Șerban

Despre autori

Marie-Paule Kumps este actriță și dramaturgă din Belgia. Joacă regulat în seriale de televiziune și lungmetraje. Este preocupată și de regie, predând timp de cinci ani la Conservatorul de artă dramatică din Mons.

Bernard Cogniaux a absolvit cursurile Conservatorului din Bruxelles. A interpretat mai bine de cincizeci de roluri pe diverse scene belgiene. A jucat în seriale de televiziune și lungmetraje și a semnat regia a mai bine de zece spectacole. Scrie sau adaptează texte pentru scenă. Predă artă dramatică la Conservatorul din Mons.

* Cette pièce a été publiée pour la première fois en 2008 chez Lansman Editeur, titulaire des droits écrits et de traduction. Droits de représentation : les auteurs (via la SACD) et les traducteurs.

LBRIS

We know

books.

Personajele:

- Ea (Christelle)
- El (Olivier)

Olivier intră. Christelle e deja acasă.

El: Salut.

Ea: Salut.

El: Ești în regulă?

Ea: Da!... Dar tu?

El: Da.

Ea: Cum ești cu spatele?

El: Mai bine.

Ea: Nu te mai doare capul?

El: Nu. Dar cred că am nevoie de ochelari...

Ea: De ochelari?

El: Da, cred că mi-a slăbit vederea... De-aia mă doare capul seara.

Ea: Ah da, e posibil...

El: Dar tu cum ești?

Ea: Bine.

El: Ai dormit mai bine în noaptea asta, nu?

Ea: Da, mai bine.

El: Ți-am luat picături de valeriană.

Ea (*entuziasmată*): Ah! Ce e aia?

El: Valeriana?

Ea: Da!

El: Calmează. Jeanne mi-a spus. O să dormi mai bine.

Ea: Jeanne are probleme cu somnul?

El: Nu, soțul ei.

Ea: Ia te uită... N-ai zice.

El: Ei bine, și totuși, doarme prost.

Ea: Nu-i genul care să ia valeriană.

El: Dar cum arată cineva care ia valeriană?... În orice caz, nu ia așa ceva.

Ea: Dar tocmai mi-ai spus că ia!

El: Jeanne voia să-i dea, pentru că, atunci când el are insomnii, se zvârcolește toată noaptea și n-o lasă să doarmă; dar el nu ia.

Ea: De ce?

El: Presupun că el crede că nu ajută la nimic.

Ea: Asta n-are de unde să știe. Trebuie să ia o dată și va vedea el...

El: Da.

Ea: Și ea de ce nu ia valeriană? Ar dormi mai bine și el n-ar mai deranja-o!

El: Ăăă... da. Mă rog, uite, ți-am cumpărat și ție, vezi tu, poate te ajută să dormi mai bine.

Ea: Nu-mi place să iau medicamente.

El: Sunt homeopate! Valeriana e... o floare.

Ea: Soțul lui Jeanne nu vrea să ia, Jeanne nu vrea să ia... atunci eu, oare ar trebui să iau?!... Când ai văzut-o pe Jeanne?

El: În după-amiaza asta.

Ea: Ah! Unde?

El: În centru... N-am fost la lucru.

Ea: N-ai fost la lucru?!

El: Mmh.

Ea: Nu te-ai simțit bine?

El: Ba da. N-am avut chef.

Ea: Ah!

El: Nu-i grav. Am sunat, o să merg mâine! E prima și singura dată când se întâmplă. N-am mai făcut asta... Doar o dată s-a întâmplat. Iar la lucru atmosfera e calmă acum. N-am făcut nimic rău... Doar nu e moarte de om.

Ea: Bineînțeles.

El: Chiar așa e. Sunt o grămadă de oameni care fac asta. În dimineața asta n-am avut chef, uite așa. Nu sunt niciodată bolnav, ce naiba, e ca un concediu medical.

Ea: ... Da. (*Olivier suspină*) Să știi că n-am zis nimic.

El: Ba da, ai zis... „Ah!”

Ea: Da.

El: Bine, în regulă; n-am fost la muncă.

Ea: Nicio problemă. Și ce ai făcut?

El: Ah, păi, da!

Ea: Ce?

El: Mă așteptam la întrebarea asta.

Ea: Poftim?

El: Nu, nu-i nicio problemă... Am fost să mă plimb. În parc, dimineață; iar după-amiază am fost în centru. Acolo am văzut-o pe Jeanne. Am vorbit cinci minute.

Ea: Și ea ce făcea în oraș?

El: N-am întrebat-o! Ar fi fost stânjenitor.

Ea: Ce, crezi că... Ei?

El: Ah nu!... Mă rog, nu cred... Nu știu nimic. Dar dacă aș fi întrebat-o, atunci și ea m-ar fi întrebat același lucru...

Ea: Ei și? Doar nu făceai nimic rău... Sau făceai ceva rău?

El: Nu, dar ar fi fost stânjenitor: „- Și tu, ce faci prin cartier? - Nimic, n-am fost la lucru, mi-am luat toată ziua să mă plimb...”

Ea: Nu e foarte stânjenitor!

El: Totuși! Așa ceva nu se face.

Ea: E mereu o grămadă de lume în oraș... Poate e plin de oameni care își iau o zi ca să se plimbe. Poate și Jeanne se plimba.

El: Un motiv în plus: foarte bine că nu am întrebat-o; ar fi fost stânjenită.

Ea: Mă rog, nu e nimic rușinos să nu mergi o zi la lucru!... Iar

acum ea poate că își imaginează că ai vreo amantă în oraș sau mai știu eu ce.

El: Absolut deloc.

Ea: Dar tu sigur îți imaginezi asta...

El: Eu?

Ea (*râde*): Sau crede că ești șomer!

El: Ai înnebunit! N-arăt ca un șomer... Arăt eu ca un șomer?

Ea: Nu știu; cum arată un șomer? Ca un tip care se plimbă toată ziua prin centru...

El: Încetează!

Ea: Ba deloc. N-arăți ca un șomer!... Un șomer e deprimat, rușinat, nu iese decât noaptea, strecurându-se pe lângă ziduri...

El: Încetează...

Ea: Un șomer e ca o persoană fără adăpost, un tip care cerșește pe trotuar... Vai! Un lepros!

El: Ți-am spus să încetezi!

Ea: N-ai fost la muncă, n-ai fost, asta e! Poate de-aia nici nu te mai doare capul... pentru că n-ai fost la muncă.

El: Chiar crezi?

Ea: Ah da!... Mersi pentru valeriană.

El: Pentru puțin.

Ea: Te-ai gândit la mine. Asta mă bucură... Și eu am fost în oraș... în dimineața asta.

El: Ah, da?

Ea: Iar după-amiază am fost în parc...

El: În parc?!

Ea: Nici eu n-am fost la lucru.

El: N-AI FOST LA LUCRU?

Ea: Nu.

El: În fine! De ce?... De ce n-ai fost la lucru?

Ea: E vreo problemă?

El: Sunt surprins.

Ea: Asta da, chiar ești surprins. Auzim bine că ești.

El: Ce?

Ea: Urli!

El: EU?

Ea: Nu, eu... Dar nici mie nu mi s-a întâmplat niciodată să nu merg la lucru...

El: Dar bineînțeles. Nu-i grav.

Ea: Nu-i așa? Nu-i grav.

El: Nu-i grav deloc.

Ea (*ironic*): Deloc.

El: ... O să mergem mâine.

Ea: Evident, o să mergem mâine.

El: ... Da... Ai vești de la Arthur?

Ea: A venit să-și ia ultimele cutii ieri seară.

El: Știu... Dar ar fi putut da niște vești azi.

Ea: De ce ai vrea să dea de veste?

El: Nu „aș vrea” nimic... Dar bănuiam că nu a făcut-o. Ne-am văzut acum 24 de ore. N-are niciun motiv să nu dea.

Ea: O să fie foarte bine în acel mic apartament. Iar Coralie are mult bun gust.

El: Da... asta e sigur... Dar Martial?

Ea: Ce? Ai vreo veste?

El: Nu... Dar tu?

Ea: Nu. Avea un seminar săptămâna asta.

El: Știu. O să-i vedem în weekendul următor...

Ea: Da... fără îndoială.

El: Fără îndoială... Am cumpărat un clarinet.

Ea: Da... în fine... Unde ai mâncat în după-amiaza asta?

El: Aăă... am mâncat un sandviș, atât, în stradă.

Ea: ... Eu am mâncat o salată într-un restaurant.

El: A fost bună?

Ea: Nu.

El: ... Sau poate că în weekend... Mor de foame!

Ea: Doar un sandviș în stradă!

El: Da... O să încălzesc ce a mai rămas din tartă.

Ea: Ce a mai rămas din tartă?

El: Ieri seară, a mai rămas niște tartă.

Ea: I-am dat-o lui Arthur!

El: Tot?

Ea: Da, tot! N-a avut timp să mănânce la prânz; tot ce înfulecă e un sandviș... Iar seara moare de foame!

El: ... Vrei să bei ceva?

Ea: Da.

El: Ce vrei?

Ea: Ce vrei și tu. Fac tot ce faci și tu.

El: Dar supa? I-ai dat și supa?

Ea: Ah, da.

El: Bine ai făcut... Merge o bere?

Ea: Cum vrei tu... (*Văzând clarinetul*) Ce e asta?

El: E clarinetul meu.

Ea: Nu asta, aia!

El: Păi da, e clarinetul meu!

Ea: Clarinetul tău? Ai un clarinet?

El: Da.

Ea: Așteaptă, stăm de nici nu mai știu câți ani împreună și eu habar n-am că ai un clarinet!

El: Bineînțeles!

Ea: Cum adică „bineînțeles”?

El: Pentru că tocmai l-am cumpărat. Doar ți-am zis.

Ea: Când?

El: În după-amiaza asta.

Ea: Când mi-ai zis asta?

El: Adineaori.

Ea: Ah! Chiar asta ai zis?

El: Păi da...

Ea: Credeam că n-am auzit eu bine... Și tu cânti la clarinet?

El: Nu.

Ea: Exact asta credeam și eu.

El: Dar intenționez să cânt...

Ea: Ah! (*Amândoi se uită la clarinet*)... Nu e chiar ușor.

El: Am cumpărat un ghid.

Ea: Ceva cu părți din Mozart?

El: Aăă... pentru clarinet? Da... câteva bucăți, da.

Ea: Ți mai amintești, când eram însărcinată cu Martial, ascultam mult Mozart. Partituri pentru clarinet și pian. Le adoram. Oare de ce nu mai ascultăm deloc?

El: Nu știu... Nu mai ești însărcinată.

Ea: Iar când Martial plângea, îți mai amintești, îi mai puneam și discul cu Mozart; îl calma mereu... Clarinetul e foarte frumos.

El: Deci îți place?

Ea: Sau cum e Benny Goodman? Sau Sidney Bechet?

El: Da... dar asta e jazz.

Ea: Deci ai luat un ghid?!... Crezi că o să meargă?

El: Se pare că merge bine.

Ea: Vânzătorul ți-a spus asta?

El: Da.

Ea: El cântă la clarinet?

El: Nu știu.

Ea: Aș fi surprinsă! Ți plătesc eu un profesor la domiciliu.

El: Stai. Mai întâi vreau să mă folosesc de ghid.

Ea: Ție nu-ți place să ieși seara.

El: Dar cu ghidul voi lucra aici!

Ea: Da, da... Dar cine te va corecta?

El: Cartea are un CD.

Ea: Cu clarinet?

El: Păi da.

Ea: E frumos?

El: Nu știu. Îmi închipui că e pedagogic.

Ea: Îl pui?

El: Dacă tu vrei!

(*El merge să caute CD-ul și-l pune. Ascultă un timp*)

Ea (*mai degrabă dezamăgită*): E foarte „pedagogic”.

El: Vin cu două beri pentru noi... (*Pleacă și revine cu o singură bere*)

E ultima. O s-o împărțim.

Ea: Mă duc mâine la cumpărături!

El: Vin cu tine, la ora șase; mergem aici, aproape.

Ea: Nu!

El: De ce?

Ea: Nu mai pun piciorul în magazinul ăsta.

El: I-auzi?! De ce?

Ea: Pentru că nu mai pun, de-aia!!

(Ea pare dintr-o dată tristă)

El: Ce s-a întâmplat?

Ea: Nu știu... Am chef să-mi cumpăr o bicicletă.

El: Ah!... E o idee bună.

Ea: Da.

El *(foarte blând)*: Ești epuizată.

Ea: Arăt ca și cum aș fi epuizată?

El: Doar tu spui că dormi prost...

Ea: Așa e... Mă duc sus. E în regulă?

El: Nu mănânci?

Ea: Am mâncat când m-am întors... pentru că salata de la prânz...

El: A mai rămas ceva?

Ea: Păi... am mâncat ce a mai rămas. Te superi pe mine?

El: Pentru ce?

Ea: Că merg să mă culc, că am golit frigiderul și că sunt tristă.

El: Că ești tristă și că mergi să te culci, nu...

Ea: Mâine mergem la lucru?

El: Evident! Valeriana e acolo, pe masă...

Ea *(în timp ce pleacă)*: Super!

El: Nu iei?

Ea *(de la distanță)*: O să încerc în weekend, o să fiu mai relaxată...

(El mănâncă doar câțiva cartofi prăjiți unsuroși și grețoși, apoi abandonează. Pune din nou CD-ul de la ghid și deschide carcasa clarinetului. Nu știe prea bine cum ar trebui să-l asambleze)

2.

Olivier e acasă; exersează la clarinet (sunt primele sale încercări). Christelle intră cu o bicicletă.

Ea: Ah! A ajuns deja?

El: Ăăă... păi da...

Ea: Auzeam niște zgomote caraghioase în timp ce intram; și mă întrebam...

El: Ce zgomote?

Ea: Păi... clarinetul, presupun.

El: Ah... da... evident.

Ea: Da...

El: Am exersat toată după-amiaza!

Ea: Toată după-amiaza?!

El: Păi... ăă... Dar tu cum mai ești?

Ea: Foarte bine!

(*Ea apasă pe soneria de la bicicletă*)

El: Ce-i asta?!

Ea: Tu ce crezi?

El: Ăă... da, am înțeles, dar... de unde o ai?

Ea: De la De Rijk.

El: Bicicletă De Rijk?!

Ea: Păi da.

El: Ai cumpărat-o de la De Rijk?!

Ea: Da.

El: Uau! Asta e o chestie serioasă!... E foarte scumpă, nu?

Ea: Ah da, asta așa e.

El: Super!... Ai făcut un studiu... comparativ?

Ea: Adică?

El: Cu prețurile, vreau să zic...

Ea: Ah, da, bineînțeles. Ieri, toată dimineața. M-am tot uitat, comparat, încercat...

El: Ieri dimineață?

Ea: Păi da!

El: Nu, nu, foarte bine... foarte, foarte bine!

Ea: E și pentru oraș, și pentru teren accidentat, și pentru cross... are cauciucuri care merg bine și pe ploaie, și pe căldură mare...

24 de viteze... Am cumpărat și genți pentru a pleca în plimbare... Și, după cum vezi, și vestă ca să mă fac vizibilă în oraș... (*Își duce bicicleta în bucătărie, ca să o curețe*) Știi că în spatele casei lui

Arthur, în parcul ăla mare, sunt o grămadă de oameni care se plimbă cu bicicleta? Pot merge acolo. Sunt piste mari.

El: Ai fost în parcul din spatele casei lui Arthur?

Ea: Ca să-mi testez bicicleta... toată după-amiaza. Când eram mică, făceam asta tot timpul... mergeam foarte repede... îmi plăcea când bătea vântul... N-ai fost la muncă?

El: Ba da... dimineață. Mă rog... doar mi-am arătat fața.

Ea: Și ce le-ai spus?

El: ... Că am avut o înmormântare în familie.

Ea (*surprinsă, zâmbește*): Ah da? Cine?

El: Cineva din partea ta.

Ea (*nu mai zâmbește*): Poftim?

El: Ce-i? Doar n-o să verifice!

Ea: Din partea mea? Mersi frumos!... De ce nu din partea ta?

El: Nu știu. Mi-am spus că pe tine te cunosc mai puțin, că n-o să

pună întrebări...

Ea: Și nu te-au întrebat nimic?

El: Ba da.

Ea: Și ce le-ai spus?

El: Că era una din mătușile tale. Dar că o iubeai ca pe propria ta mamă, pentru că te-a crescut când erai mică.

Ea: Pe bune?

El: Ce?

Ea: E total nebunesc... De-ar afla mama asta!

El: Dar a murit.

Ea: Cum?

El: Am spus că a murit când te-a născut... Că trăia într-o fermă retrasă, într-un colț al Flandrei.

Ea: Ai spus că mama e flamandă?!

El: Dar nu și tatăl tău. Tatăl tău e valon.

Ea: Din fericire, n-o să-i vină a crede.

El (*în timp ce vorbește, regăsește plăcerea de a inventa și de a spune povești*): Nu, nu, adică foarte, foarte valon! S-au cunoscut acasă la mama ta, venise cu bicicleta să cumpere cartofi de la fermă. Familie săracă. Și a dormit acolo. În hambar.

Ea: Părinții mei n-au fost niciodată să cumpere cartofi în Flandra.

El: Nu te născuseși încă! Cartofii sunt excelenți în Flandra și chiar mai ieftini decât în Valonia. Deci el s-a întors acolo; iar tânăra era atât de fermecătoare...

Ea: O fermieră adevărată... De-ar ști mama asta!

El: O fetișcană simpatică, rumenă în obraji.

Ea: Iar eu îi sunt leită.

El: Taică-tău era foarte scund. Mic și pricăjit. Abia de avea un metru șaiszeci. Negricios... Urmaș al spaniolilor din secolul al XVI-lea... Bun, deci ai apărut puțin mai devreme decât era prevăzut, dacă mă înțelegi ce vreau să spun... Scandal, căsătorie pe fugă; tatăl tău s-a mutat acolo și a lucrat la fermă... Și iată cum mama ta a născut în noaptea cea mai înzăpezită a secolului. Era imposibil să mergi la maternitate, era imposibil să găsești o moașă care să vină până la fermă... și uite aici moare mama ta, în urma nașterii tale...

Ea: Ce povestești tu acolo e înspăimântător...

El: Tatăl tău e acolo, pierdut, în țara flamanzilor, cu o fetiță extrem de frumoasă în brațe... Nu i-a fost ușor... Tot nu vorbea limba flamandă, deși trecuseră nouă luni... un adevărat valon. Așa că el te aduce acasă la el, în Valonia... dar trebuie să se apuce de muncă, are un program nebunesc într-o oțelărie... și aici intră mătușa ta în joc și hotărăște să te ajute: te ia la ea acasă în fiecare săptămână... Și așa devine mama ta adoptivă.

Ea (*admirativă*): Și te-au crezut?

El: Am avut un succes răsunător.

Ea: Îți dai seama că e o ditamai minciuna?

El: Am inventat o poveste...

(Ia bicicleta de la Christelle)

Ea: Ce vrei să faci cu bicicleta mea?

El: Mă duc să o pun în garaj. *(Se oprește)* Christelle, cum ai făcut ca să vii acasă cu bicicleta?

Ea: Poftim?... Păi, m-am pus pe ea și am pedalat.

El: Și cu mașina ce ai făcut?

Ea: Ce, mașina?

El: Da, mașina, mașina noastră... unde e?

Ea: Ah?!

El: Presupun că n-ai putut să o pui în bagajul de bicicletă... Nu-i așa?

Ea: Este... în fața magazinului De Rijk. Voiam să încerc cât mai repede bicicleta... Deci ce e rău în asta?

El: Nimic!... Și ai venit aici pe bicicletă?

Ea: Da, tocmai ți-am spus!

El *(năuc și supărat)*: Bine, foarte bine! *(Ironic)* Normal că trebuia să faci o alegere: doar nu putem conduce două vehicule în același timp! *(Suspină)* Și cum facem cu mașina?

Ea: Am parcat-o impecabil, de-a lungul trotuarului.

El: Impecabil? *(Sună telefonul)* Răspunzi tu, n-am chef să vorbesc.

Ea: Ba răspunde tu, Olivier, te rog, nici eu n-am chef!

El: Atunci îl lăsăm să sune... Și dacă sunt băieții?

(Ea se duce să răspundă)

Ea: Alo, da?... Ah, Paul, bună... Da, foarte bine, foarte bine, mulțumesc... Poftim?... Mătușa mea?...

El *(ton grav)*: Tocmai am venit de la înmormântare!

Ea: ... Da, dar sunt total buimacă și brusc... Da, foarte greu, da...

A doua mea mamă... ceva de genul, da... Ăăă, o ceremonie foarte

simplă, fără discursuri, așa, o lectură, o mică chetă și am dus-o...

Păi da, nu ajută la nimic, știu asta... Tatăl meu? Ah... ăăă... *(Către*

Olivier, încet) Mai am tată?

El *(încet)*: N-am zis nimic; deci faci cum vrei tu.

Ea: Nu! Și tata a murit! Într-un accident de muncă. Nici nu l-am putut scoate de sub ruine... în fine, nu l-am mai găsit niciodată...

era foarte mic, pricăjit, negricios, urmaș al spaniolilor din secolul al XVI-lea. Deci da, printre dărâmături... Olivier? Dar bineînțeles

că da, ți-l dau acum! *(Olivier face un semn că nu are chef să vorbească. Christelle insistă. El refuză)* Ăăă... dar ce-o fi cu mine? A plecat...

la repetiții... Cântă la clarinet... în fanfara din Boetsem. *(Olivier,*

foarte surprins, ascultă cu multă atenție) ... Ah, nu știai? Ba da... Oh,

de mult timp. Și s-au înscris la un fel de concurs internațional...

Da da... Și, dacă tot te-am prins, profit să-ți spun că el nu poate

veni mâine la lucru... Ascultă, e o situație cu totul excepțională, are șansa de a avea o repetiție cu Sindney Bechet... în fine, unul din tinerii săi elevi, un mare clarinetist american, înțelege?... Ah, americani!... Da, deci, îi spun când se întoarce, bineînțeles... La revedere, Paul!

El: Dar...

Ea: Ce? Aveai chef să mergi mâine la lucru?

El: Dar îți dai seama ce i-ai spus?!

Ea (*imitându-l*): O poveste.

El: Pe bune?!

Ea: Am inventat o poveste.

3.

Christelle e acasă. Îl auzim pe Olivier intrând.

Ea (*neliniștită*): Olivier?

El: Da, sunt aici.

Ea: Mi-au furat bicicleta!

El: Ce?!

Ea: Au furat-o din garaj, Olivier!

El: Ba nu. E la mine.

Ea: Ce?

El: Am luat-o când ai plecat la birou.

Ea: Dar...

El: Tu aveai treburi de făcut la muncă, să-ți reiei activitățile, toate astea... Așa că mi-am zis să o împrumut, că n-ai nevoie de ea chiar în momentul ăla...

Ea: Te-ai plimbat cu bicicleta mea toată ziua?

El: Da!

Ea: Ah nu! Scuze, dar așa ceva nu se face.

El: Dar...

Ea: Nu sunt de acord. Îmi pare rău, dar bicicleta nu se împrumută!

El: Uite ce-i...

Ea: Dar chiar deloc, e ca periuța de dinți...

El: Hei, ești în regulă?

Ea: Foarte bine, da! Îți spun calm ce simt: nu am chef să-mi folosești noua bicicletă, mai ales fără să mă anunți, asta e!... Unde e?

El: Pe hol.

(*Ea iese ca să meargă să o vadă. Apoi revine*)

Ea: E complet murdară.

El: Păi da, a plouat... Și m-am stropit.

Ea: Unde ai fost?